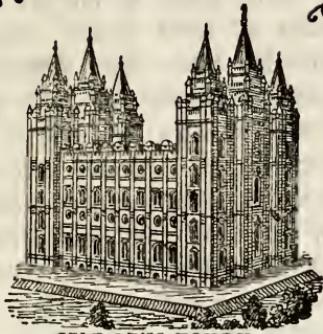

Skandinaviens Stjerne

Organ for
Dages

de Sidste.
Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyrden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

Den 15de April 1901.

50de Aargang.

Tale af Apostel Rudger Clawson,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 5. Oktober 1900.

Brødre og Søstre! Jeg har glædet mig over, hvad der er blevet sagt denne Morgen, og i Særdeleshed over, hvad Præsident Snow sagde angaaende den Enighed, som eksisterer. Jeg hører mit Vidnesbyrd om, at der efter min Jagttagelse eksisterer en fuldkommen Enighed i det første Præsidentskab og iblandt de tolv Apostle; og efter hvad jeg ved, eksisterer den samme Enighed iblandt de syv første Præsidenter over de Halvfjærds, iblandt de præsiderende Biskopper, i Præsidentskaberne over de forskellige Stave, iblandt Biskopperne og deres Raadgivere, iblandt Præsidenterne og Raadgiverne i de forskellige Øvorumer. Jeg tror ogsaa, at denne Enighedsaand vokser og tiltager blandt de Sidste-Dages Hellige. Kirkens Styrke bestaar i Enighed.

Dersom Herrens Land vil staa mig bi, vil jeg tale nogle Ord om et Emne, som ligger mit Hjerte meget nær. Jeg vil først læse fra 4. til 8. Vers i det 127. Kapitel i Vagtens Bog, hvad de sidste Dages store Profet, Joseph Smith, skriver til de Hellige i Nauvoo:

„Og atter sandelig saa siger Herren: lad Arbejdet paa mit Tempel og alle de Arbejder, hvilke jeg har beskifket eder, blive fortsatte og ikke ophøre, og lad eders Flid, Udholdenhed og Taalmodighed og eders Virksomhed blive fordoblet, og I skulle ingenlunde miste eders Løn, siger den Herre Zebaoth. Og dersom de forfølge eder, saa have de forfulgt Profeterne og de Rettsærdige, som vare før Eder. For alt dette er der en Belønning i Himlen.

Og atter giver jeg eder et Ord med Hensyn til Daaben for de Døde. Sandelig saa siger Herren angaaende eders Døde: Naar nogen af eder bliver døbt for eders Døde, da lad der være en Registrator og lad ham være Djenvidne til eders Daab. Lad ham høre med sine Øren, at han i Sandhed kan vidne, siger Herren, at alle eders Optegnelser maa være optegnede i Himlen, at hvad som helst I binde paa Jordens, maa være bundet i Himlen, og hvad I løse paa Jordens, maa være løst i Himlen; thi jeg er i Begreb med at gengive til Jordens mange Ting, som henhøre til Præstedømmet, siger den Herre Zebaoth."

I det 128. Kapitel fra 8. til 10. Vers skriver han:

"Denne Anordnings Gyldighed bestaar i Præstedømmets Magt ved Jesu Kristi Åabenbaring, hvori det er beskiftet, at hvad I binde paa Jordens, skal være bundet i Himlen, og hvad I løse paa Jordens, skal være løst i Himlen; eller med andre Ord, idet vi betragte Oversættelsen fra et andet Synspunkt: Hvad I optegne paa Jordens, skal være optegnet i Himlen; thi ud af Bøgerne skulle eders Døde vorde dømte efter deres egne Gerninger, hvad enten de selv have esterkommet Anordningerne in propria persona, eller ved Hjælp af deres egne Stedfortrædere, ifølge den Anordning, som Gud har beredt til deres Frelse, førend Verdens Grundvold blev lagt, og overensstemmende med Optegnelserne, som ere blevne holdte angaaende deres Døde.

Det kan forekomme nogle at være en meget dristig Lære, vi tale om; en Magt, som optegner eller binder paa Jordens og binder i Himlen. Dog er denne Magt altid blevet givet, naar som helst Herren ved Åabenbaring virkelig har givet Præstedømmets Forvaltning til nogen Mand. Altsaa blev, hvad disse Mænd gjorde med Myndighed i Herrens Navn, og gjorde det oprigtigt og trofast, og holdt en rigtig og tro Optegnelse over samme, en Lov paa Jordens og i Himlen, og ifølge den store Jehovas Bestemmelse kunde den ikke tilintetgøres. Dette er sanddru Ord! Hvo kan høre det?

Og atter f. Eks. Matth. 16, 18. 19. Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke saa Overhaand over den; og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jordens, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jordens, det skal være løst i Himlene."

Brødre og Søstre! ere disse Ord ikke herlige? Herrens Ord kom til Profeten Joseph Smith, at de Hellige ikke maatte ophøre med deres Tempelarbejde eller med noget af det, som Herren havde besalet; og der lægges særskilt Vægt paa Talen om Templet. Tempelarbejdets Aand har hvilet over de Sidste-Dages Hellige fra den Dag, til denne, og vil vedblive at gøre det til Opstandelsens Morgen og fra Opstandelsens Morgen helt igennem det tusindårige Rige. Denne Aand vil

vokse og tilbage iblandt Folket. Den hvilede over Præsident Brigham Young og Pionererne; thi næsten de første Ord, som han sagde om dette Land, udtalte han paa denne Block. Staaende paa denne Grund sagde han, idet han stodte med sin Spadserestok i Jorden: „Her ville vi bygge et Herrens Tempel.“ Se, hvor fuldstændig denne Profeti er gaaet i Opfyldelse. Templet blev bygget, endskønt Præsident Young ikke levede at se det fuldendt. Det staar her som Bevis paa de Sidste-Dages Helliges Tro og Bestemthed. Vi have ikke alene et Tempel i denne By, men ogsaa et i St. George, et i Manti og et i Logan. Skulle vi opøre med at bygge Templer? Nej; flere Templer ville blive byggede.

Fremmede, som komme i vor Midte, beundre vort smukke Tempel og forundre sig over, at vi have været i Stand til at udføre et saa storartet Foretagende. Men, mine Brødre og Søstre, Templets Værdi bestemmes ikke efter dets udvendige Udsigende, dets Arkitektur eller kostbare Indretning. Værdien ligger i de Ordinanser, som der udføres, baade for Levende og Døde.

Vi ere i Besiddelse af den beseglende Myndighed, som Profeten Joseph Smith hentyder til. Denne Myndighed nedbryder Dødens Grænser. Ved denne Myndighed bringes baade Levende og Døde til at fremstaa for Herren, som om der ikke var noget, der kaldes Tid. Ja, endnu mere: de Døde blive lige stillede med de Levende. Herlige Tanke! Af dette se vi, at Gud ikke gør nogen Persons Anseelse. De, som levede, da Evangeliet ikke var paa Jorden, og som paa Grund deraf ikke havde noget Kendskab til samme, ville ikke blive fordømte, fordi de ikke annamme Noget, som ikke eksisterede; men Gud har i sin Maade ordnet det saaledes, at de ville have Lejlighed til annamme Sandheden hinsides Graven. Heri bestaar Myndigheden af den bindende og beseglende Magt. Den trænger frem til hver eneste Sjæl i Alandeverdenen uden mindste Hensyn til, hvor fattig, elendig og forskudt den har været her paa Jorden. Evangeliets Lys vil trænge frem til den, og den vil have Lejlighed til Omvendelse og Forbedring. Da skal Jordens Folk indgaa i Herrens Templer og berede en Frelse for deres Afdøde, ligesom Jesus arbejdede for at frelse os alle. Ligesom vi i vor Frelse ville smage Frugterne af Jesu store Arbejde for os, saaledes ville de Afdøde smage Frugterne af vort Arbejde for dem i Herrens Templer.

Er det ikke paa Tide, mine Brødre og Søstre, at vi burde interessere os for vores afdøde Slegtninges Stæbne? Burde vi ikke føle Interesse for hver eneste Sjæl, som har levet paa denne Jord? Burde ikke Kæden blive fuldstændiggjort ved, at de Døde blive forenede med de Levende og de Levende med de Døde? Hvis vi ikke bestræbe os derfor, ville vi blive forkastede som en Kirke; thi Apostelen fortæller os, at uden dem kunne vi ikke opnaa Fuldkommenhed, ejheller de uden os.

Nogle Tanker komme til mit Sind med Hensyn til dette store og

herlige Emne, og disse Tanker staa i Forbindelse med vor Missionsvirksomhed. Vi udseende mange unge Mænd til at forkynde Sandhedens Evangelium blandt Jordens Nationer. Dette herlige Privilegium, denne store Pligt hviler i Dag paa vore unge Mænd; men der er Mange iblandt dem, som ikke ere i Stand til at opfylde en Kældelse af denne Slags. De ere saa optagne af Forretninger, at de ikke kunne opfylde denne Pligt. Andre igen ere i en saa fremstreden Alder, at det ikke vilde være Visdom at udsætte dem for de Besværigheder, som Missionslivet medfører. Ville disse blive nægtede det Privilegium at blive Frelsere paa Zions Bjerg? Nej. De ville saa Lejlighed til at blive det. Dersom de ikke kunne gaa ud i Verden for at vinde Sjæle til Kristus, saa lad dem gaa ind i Herrrens Templer og arbejde for deres Frelse, som ere døde. Det er min Tro, at de Afsødes Sjæle ere lige saa dyrebare i Guds Øjne som deres Sjæle, der leve paa Jordene. En Fader burde ikke sige til sin Familie: „Der er ingen Lejlighed for mig mere til at gøre godt; jeg er ikke mere til nogen Nutte; mine Arbejdssage ere forbi.“ Nej, I kunne endnu være til Nutte; Lejligheden er foran Eder; gaa ind i Herrrens Templer og udfør dette store Arbejde.

Mange sige imidlertid, at de ere saa optagne af Forretninger, og at deres Arbejde er af en saadan Bestaffenhed, at de ikke have nogen Tid til overs for Tempelarbejde. Hvad kunne disse gøre? Mænd ofre hele deres Tid, ikke alene paa at forskaffe sig og sine det fornuædne til Livets Ophold, men ogsaa paa at samle Rigdomme. Hundrede af Sidste-Dages Hellige gøre dette; thi Gud velsigner sit Folk ogaabner Himmelens Sluser, saa at de blive rige paa denne Verdens Gods. Er det ikke saaledes? Dersom I ikke tro det, saa gaa til Stavskonferencerne og se de kostbare Køretøjer, som staa udenfor Forsamlingshusene. Folk gaa ikke mere til Fods til Forsamling, undtagen de kun bo en Blok eller saa fra Forsamlingshuset. Dersom de bo en engelsk Mil derfra, tenke de ikke en Gang paa at gaa til Fods derhen, og de behøve det heller ikke; thi Herren har velsignet dem med Heste og Karetter, saa at de komfortabelt kunne føre til Forsamling. De blive saa velsignede af Herren, at nogle af vore Brødre næppe vide, hvad de skulle gøre med deres Penge. Spørgsmaalet for deres Bedkommende er: Hvorledes skulle vi anvende vore Rigdomme? Skulle vi købe Aktier i Sukkerfabriken? Ja, de give et godt Udbytte. Da Kirkens første Præsidentstab bad Folket om at indskyde deres Midler i denne Industri, kunde de ikke se Fordelen derved; men nu kunne de se det, og Følgen er, at for Nærværende er der næsten ingen Sukkeraktier til Salg.

Som jeg sagde før, Herren har velsignet dette Folk saaledes, at det ikke ved, hvad det skal gøre med dets sammensparede Midler. Der findes intet Foretagende, som betaler mere end tolv eller højst 15 Procent; men jeg vil fortælle de Sidste-Dages Hellige en Maade, hvorpaa

de kunne fordoble deres Midler. Læg Statte op i Himmelten. Benyt nogle af eders Midler til Tempelarbejde.

Dersom J have det saa travlt med eders timeslige Forretninger, at J ikke kunne gaa til Herrens Tempel, saa send eders Søn derhen og betal hans Ophold, medens han arbejder der. Dersom J ikke have en, saa have J maaske en Nabo, som er en Guds Mand, men som hverken har Midler eller noget at bestille; send ham til Templet og ophold ham, medens han arbejder for eders afdøde Slægtninges Frelse.

Maaske J ville fortælle mig, at J ikke have nogen Kendskab til eders Forfædre, og at J ikke have et eneste Navn. Dette er ikke nogen Undskyldning. Dersom J ikke kunne gøre noget for eders Afdøde, saa hjælp eders Nabo at gøre noget for sine. Hjælp den stakkels gamle, fattige Mand, som bor paa den anden Side af Gaden; thi han har maaske Hundreder og Tusinder af Navne, men ingen Midler til at rejse til Templet for; hjælp ham, og J ville ingenlunde miste eders Løn.

Naar en Eldste gaar ud i Verden for at forkynde Evangeliet, saa besøger han først sine Slægtninge og Venner, dersom han har Raad til det. Lad os arbejde paa samme Maade her hjemme. Dersom vi ikke have nogen Kendskab om vores egne Afdøde, saa lad os benytte lidt af vores Midler til at hjælpe Andre, som have Afdøde at udføre Ordinanser for, men som ikke have Midler.

Som det er for Ærverende, finde vi, at nogle af vores Brødre ophobe Rigdomme til deres Børn, som trættes om og ødelægger dem, naar Forældrene ere døde. Vi vide af Erfaring, at vi ikke kunne tage noget med os, naar vi forlade dette Liv, og vi maa derfor selvfølgelig lade alt det, vi have samlet sammen, blive tilbage; og Arveskiftet vil i de fleste Tilfælde kun bringe Strid og Misfornøjelse blandt Børnene.

Dette minder mig om følgende Begivenhed, som figes at være sandfærdig: En af vores rige Brødre døde. Nogen Tid derefter besøgte hans Land en af hans Venner her paa Jorden og sagde: „Hvilken Daare jeg har været! Jeg ofrede Dage og Uger, Maaneder og År paa at samle Midler, og jeg var særdeles heldig. Jeg samlede store Rigdomme, og saa blev jeg faldet bort. Jeg gift til Landeverdenen og efterlod Alt til mine Børn at fåves om. Hvilken Daare jeg har været!“

Er der ikke noget for os at lære af disse Ord? Maaske forekom det denne Mand, at han vilde have handlet bedre, dersom han havde oprettet en Lægeranstalt eller et Hospital, eller endnu bedre, dersom han havde oprettet et Tempelfond til at benytte ved Udsørelse af Ordinanser for de Døde. Han kunde have gjort dette og desuden efterladt en stor Sum til hver af sine Børn. Maaske han tænkte, at dersom han havde gjort dette, vilde hans Midler være blevne til Belsignelse

for hans Minde paa Jordens, medens hans Legeme hvilede i Graven og hans Aland var i Alandeverdenen.

Jeg synes, at dette Emne er herligt at tænke paa. Ikke Brødrene alene ville blive Frelsere paa Zions Bjerg, men Søstrene ville ogsaa have Del i dette herlige Arbejde; thi de kunne ogsaa udføre Ordinanser i Templerne for de Døde. Brødre og Søstre, Templerne ere her. Hvem er værdig til at indgaa i dem og udføre dette Arbejde, som jeg har talt om? Jeg have Kundskab om den bindende og beseglende Myndighed, samt hvor hellige disse Ordinanser ere. Jeg spørger igen: Hvem er værdig til at indgaa i disse Templer? Vor Profet og Præsident har sagt os, at den, som ikke betaler sin Tiende, vil ikke faa Adgang til Templerne, fordi han er uværdig. Dersom han ikke overholder denne Lov, nemlig Tiendeloven, er han ikke værdig til de Belsignelser, som erholdes i Herrens Hus. Bisætterne og Stabspræsidenterne kunne ikke rekommandere ham; thi det vilde ikke være behageligt for Gud. De, som bryde andre af Herrens Besalinger; de, som ikke have Respekt for Præstedommet; de, som ikke adlyde Herrens Ejeneres Raad; alle disse ere ikke værdige til at indgaa i Herrens Templer og udføre Ordinanser enten for Levende og Døde. Forbindelsen mellem de Levende og de Døde, mellem denne og den anden Verden, er saa stor, at man næppe kan omtale den ene uden ogsaa at sige noget om den anden.

Det er min Tro, at Herren taler til os, som om vi vare i Ewig-heden, og naar han giver en Lov eller en Befaling til sin Kirke, saa gør han det, som om der ikke eksisterede noget, der hedder Død, eller som om der ikke fandtes noget, der adskiller os fra hans Nærværelse. Hans Love ere evige i deres Natur; de gælde baade for denne og den tilkommende Verden; de ere bindende baade for Levende og Døde.

Som jeg sagde før, dette er et herligt Emne at tale om og kan ikke blive fyldestgørende behandlet i en kort Tale og næppe en Gang i en Tale, som varede en hel Maaned. Gud velsigne Eder. Amen.

Munterhed modsat Skænden.

For nogle Dage siden diskuterede et Par Drenge om deres Lærerinder. Den ene sagde: „Jeg har en af de aller bedste Lærerinder; hun gør Fordring paa, at vi skal lære vores Lektier godt, men hun er altid saa munter, at det synes, vi alle ønske at adlyde hende. Men Frøken — skæntede altid og saa saa misfornøjet ud, at vi bedrog hende naar som helst vi havde Lejlighed dertil.“

Maaſke det var Stemmen eller den udviste Fvrighed, eller var det Barnets Uvidenhed om at have opdaget en meget skøn Sandhed, der

gjorde Indtryk paa mit Sind, men sandt er det, at mangen en velta-lende Prædikant har forsøjet at bringe et kraftigere Lærestykke til mit Sind.

I Livets daglige Skole og iblandt vore Venner ere vi stedse blevne gjorte opmærksomme paa den stærke Indflydelse for det Gode, som denne Munterheds Ejendommelighed har paa os. Enhver Viljeanstrengelse burde anvendes for at danne et muntert og glad Sindelag. Ingen Arv, som Forældre kunne efterlade deres Børn, er mere velsignelshedsrig, naar undtages den virkelige Vilje til det Gode, end at være i Stand til at se paa Livet fra den lyse Side.

Bor Kirkes Ledere prøve al Tid paa at indprænte dette Faktum paa de Sidste-Dages Hellige saaledes, at de ingen Marsjag eller Ret have til at være bedrøvede. Om vi i Virkeligheden ere, hvad dette Navn ind-befatter, burde vore Hjerter være fulde af Tro og Tillid til Gud og saa fulde af ivrige Hensigter, at der ingen Plads vilde være for Twivl og Sørgmodighed.

Naar vi hengive os til nedstemmende Føleller og blive pirrelige og i daarligt Humør, miste vi den Kraft, som medfølger Guds Land, og vor Modstander finder sin bedste Lejlighed i vor Svaghed. Naar vi til Fuldkommenhed kan skatte det Faktum, at en halv Time benyttet til Samfund med vor Fader, vil give Styrke og Fred et hundrede Gange mere end vore nærmeste Bimmers Sympati — vilde vi maaffe forulejlige vor Omgangskreds mindre med vore Genvordigheder. Vi kunne være overbeviste om, at vore Venner have deres egne Byrder at bære; men de ere forstandige nok til at foretrække at blive misundte deres gode Lykke i Stedet for at blive beklagede i deres Modgang. Vore Bekym-ringer vokse i vore egne og Bimmers Øjne ved Gentagelse; og mange Gange, hvis vi forsømme at omtale dem til i Morgen, vilde vi undres over deres Ubetydelighed.

Et Barns Smil kan somme Tider adspredre det vordende Uvejr i vort Indre, medens nogle saa uvenlige Ord fra vore Kære kunne formørke en hel Dag.

Om I føle eder tilbøjelige til Modfaldenhed, bed da til Gud om Styrke til at overvinde disse Føleller, førend de blive fastgroede i eders Karakter. Dette maatte blive eders fremtidige Glæde eller Sorg, og Frelse eller Fortabelse af Sjæle, der ere betroede til eders Omsorg. Mangfoldige Tilfælde ere kendte om Mænd, der begyndte at bruge berusende Drikke, fordi de følte sig tungsindige, og mange Mennesker have udøvet Mord eller Selvmord, fordi de vare berusede eller i et Tungsin-dighedsanfald.

Og saa, medens Emnet ikke maatte synes af stor Vigtighed, er det dog værd vore alvorlige og andagtfulde Betragtninger.

Værer gavmilde med eders Smil og opmunrende Ord, lad eders

Benner deltag i eders livlige Sindsstemning, tag den med til eders Møder, men i Særdeleshed; brug den i eders Hjem. Om I føle, at eders Kaar ere mindre gode, burde I bruge en Del af eders Tid til at hjælpe og trøste de, som ere endnu mindre heldige stillede, og snart ville eders egne Omgivelser opklares, og I ville da opnaa det Mod og Haab, som gør Livet værd at leve.

Young Wormans Journal.

Den 15de April 1901.

Nutidens Spiritualisme.

Det er nu over 50 Aar siden, at den første Kundgørelse af Banke-Nander i Nutiden blev hørt, i Hydesville, i Staten New-York, N. A. Historien er uden Tvivl fuld af tilfældigt berettede Erfaringer, men den Gang stænkede man den mere Øpmærksomhed paa Grund af det store Antal Medier, og eftersom Nabenharelens Forskelligheder tiltog. Videnskabsmændene, Psykologer og Undersøgere saa vel som de Nyhgerrige ønskede at blive bekendte med Fænomenet og at drøfte dets Ejendommeligheder.

Vi have altid troet, at Udbredelsen af denne aandelige Magt i nogle af dens Former bidrog mægtigt til at fremskynde Borger-Krigen i de Forenede Stater. Bevægelsen var almindelig, Pressen udsendte en Mangfoldighed af Flyveskrifter, Bøger og Skrifter i hæftevis, Medier slorerede, medens Præster, Videnskabsmænd, Lovknydige og Skarer af nyhgerrige Jagttagere bidrage til, at Bevægelsen svulmede hos de forundrede Troende, Efterspørgerne og Tufstere i de nye Mysterier, hvilke for Øjeblikket var „Tingen“.

Det antages, at den intelligente Læser erkender Fænomenet som et Faktum; dog maa han samtidig være overbevist om, at mange Kneb tillægges originale Kundgørelser af offentlige Medier; thi naar Folk paatage sig at forevise for Penge, ville supplerende Bedragerier næsten usværlig blive anvendte, hvis de ægte Medier ere utilstrækkelige til, at Populariteten kan bibeholdes og Indkomsterne sikres. Blottelse vil imidlertid kun afsløre Bedrageriet uden at forklare det, som mangfoldige og uomstødelige Vidnesbyrd bevidne at være Sandhed.

Vi kunne med Lethed antage, at Kilden til alt dette er forsørende og upaalidelig; samtidig maa vi erkende, at dette Liv ikke er Menneskets Alt; det er hverken dets Begyndelse eller dets Ende, skont den største Del af denne Slægt kun har siden Tro saavel paa det Forbigangne som

paa det Tilkommende. Kristendom har til Trods for Bibelen og modsat al Erfaring paastaaet og fastholdt Rigtigheden af den Ide, at ingen Meddelelse har fundet Sted imellem Gud og Mennesker eller imellem hedengangne Menneskers Aander og Mennesker i Kødet i Løbet af i det mindste atten Hundrede Aar. Historien er blevet fornægtet, Erfaringer anseet som fanatiske, og Troen er med almindeligt Bisald blevet tilbageholdt fra enhver Meddelelse desangaaende; Folk nægtede, at en saadan Ting enten var mulig eller sandsynlig.

I forrige Aarhundredes første Del forkyndte Profeten Joseph Smith, at saadanne aandelige Kundgørelser ikke alene var i Harmoni med Bibelen, men at han selv havde erfaret dem. Thi paa Grund af Guds specielle Hensigter havde han, ved Syner haft Samkvem baade med Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, og han bevidnede ogsaa, at Engle og Aander, løste fra Legemet, havde betjent ham, at nogle af de gamle Profeter og af Kristi Apostle havde besøgt ham, ordineret ham samt givet ham Fuldmagt til at udføre Frelses-Ordinanser og til at genoprette Jesu Kristi Kirke som en Forberedelse for Frelserens andet Komme; men han affondrede sig ikke, men erklaerede, at alle Mennesker kunne og ville ved Lydighed modtage Beviser, saa at de ogsaa kunne bære Vidnesbyrd om den samme aandelige Aabenbarelse og Kraft.

Vi ere blevne ledte ind paa denne Tankegang ved at have modtaget et Skrift fra Udgiveren, John Scouller, London, skrevet af ham, og kaldt „Nytidens Spiritualismes Mission“. Medens vi antage nogle af disse Ting, som han fortæller, og have læst alle de Forfattere, som han omtaler, og medens vi maa ske indrømme, at Spiritualismen har gjort mere end det kristelige Sekter i det sidste Tusinde Aar for at danne Ideen om aandeligt Liv, holde vi endnu det Hele som et forførende Aanders Værk, hvilke ere løste fra Legemet paa Grund af Ulydighed, paa ingen Maade paalideligt, dog have de maa ske meddelt saadan Kundskab om visse Ting, som de ere i Besiddelse af; men vi have set det paastaaet fra Tid til anden af Medier og Forfattere, at „for forførende Hensigter“ ville disse Meddeleses-Led antage hvilket som helst Navn, naar dette Navn alene kan udøve Indflydelse over den Spørgende eller over et van tro Individ.

De fleste af disse Frembringelser, vi have læst, bencægte Jesu Kristi højeste Myndighed; de have fornægtet Kraften og Nødvendigheden af hans Evangelium og ringeagte Apostle og Profeters Fuldmagt og Myndighed.

I Skriften, til hvilket der er hentydet i det Øvenstaende, synes Forfatteren at forudsige „Jesus Kristi Overherredømme“; men vi tvible om hans Oprigtighed i denne Henseende; dog, hvis vi gøre ham Uret deri, ville vi anbefale, at han giver sine bevisste religiøse Følelser den størst mulige Udstrækning; lad ham omvende sig fra alle sine Synder, hvad enten de ere Undladelser eller Begaaelser; lad ham blive døbt til

sine Synders Forladelse af en, som har Fuldmagt dertil, som er modtaget fra det store Medium, Profeten Joseph Smith; lad ham da ved Haands-Paalæggelse modtage den Aaland, som skal lede ham ind i al Sandhed, forene sig med Guds og Kristi Kirke, og han vil da aldrig indrømme om Evangeliet eller dets bemyndigede Repræsentanter, hvad han med saa stor Lethed indrømmer Spiritualismen; thi han siger: „Visselig indeholder Spiritualismen ingen bestemt Erklæring; ej heller har den i sig noget Sammenholds-Princip“; et saadant, som vilde forne Spiritualisterne til et organist Hele. Deraf er det, at vi alle vegne finde Spiritualisterne, som kun Samlinger af mere eller mindre Forskellighed og divergerende Atomer, og i denne Tilstand maa den forblive, indtil Spiritualisterne lære at anerkende Jesus af Nazareth som deres højeste Myndighed og ere beredte til at antage ham som deres større Lærer og Herre.“

Den er Skrifstets bedste Paragraf, og den minder os om vores Erfaringer med alle de fremragende Mænd og Kvinder, som Forfatteren citerer. Vi have hørt og læst dem alle, og hvis vor Fremstilling og Tro kunde være et Vidnesbyrd for Hr. John Scouller, vilde det være os en Glæde, om han becærede os med en Kopi af sine interessante Erfaringer. Evangeliets Mission saa vel som dets Grundlæggers og Autoriteters, ere mere positive prægtigere og bredere, den fordrer en udelst Trosslab, en fuldstændig personlig, upaatvivleslig Overgivelse, og den bestemmer en Fremgangsmaade, hvorved alle Aander kunne blive prøvede, og det netop ved „Sandhedens Aaland“, hvilken er enhver Troendes Arb; vi kunne i det hele taget fremsætte som vor Overbevisning, at „der aldrig er blevet befordret nogen værdifuld teologisk Lære eller noget nyt Moralitets-Princip gennem et „Medium“; ej heller har noget Medium været Ophav til nogen ny Opfindelse eller har faaet nogen Underretning om, hvad der er under Jorden eller i Himmelen her oven til. Alt, hvad vi vide desangaaende, er kommet ved Abenbaring eller ved taalmodig Undersøgelser og Eksperimenter. Spiritualisme har vist sig at være unhyttig og derfor bedragerisk i sine Baastande. At dens Oprindelse er fra den onde Magt, er blevet anset og anses endnu som sandsynligt; men der er ingen Twivl om, at den er Overtrædelse af den Almægtiges Besaling „ikke at gøre Spørgsmaal til de Døde“, eller at have Samfund med dem, som gøre saadant.

Millennial Star.

Ankomst og Beskikkelser. Den 25. Marts ankom følgende Eldster fra Zion, alle i bedste Velbefindende: Julius B. Christensen fra Manti, Utah; Hans C. Larsen fra Mayfield, Utah; James M. Petersen fra Richfield, Utah; Hans Hansen fra Manila, Utah; vi byde dem alle velkommen. Disse Eldster besikkes til at arbejde som følger: Julius B. Christensen i København, Hans C. Larsen og James M. Petersen i Trondhjems og Hans Hansen i Aarhus Konference.

Korrespondance.

Rejkjavik, Island, den 20. Marts 1901.

Præsident Andreas Petersen!

Æære Broder! Efter at vi forlod København den 5. dennes, havde vi i Dagens Løb en meget smuk Udsigt til Sveriges snebedækkede Bjerge paa den ene Side og Danmarks stovkranste Bang paa den anden, hvilket i Forbindelse med det prægtige Kronborg Slot gjorde et Indtryk paa mit Sind, som ikke let vil forglemmes.

Nordjœns Ubehageligheder blevé snart glemte, da vi ankom til Leith, Skotland; Jeg begav mig straks ud paa en Tur til den berømte Stad Edinburg, som er Landets Hovedstad. Denne Byes Hovedgade kaldes Princess Street (Prinsessegade). Paa denne saa vel som paa andre Gader mødte vi en Overflodighed af Automobiler og elektriske Sporvogne, men det der satte Kronen paa mit Ophold her, var et Besøg paa det „gamle Slot“ og de forskellige Indtryk, jeg fik ved at betragte Landskabet og Steder, hvor blodige Optrin fandt Sted i forbigeangne Tider. Ethvert Slag den Gang gav Folket større Frihed, indtil tilsidst under Dronning Victorias Regering af Fred og Frihed, Evangeliet i dets Renhed og med dets Besignelser blev givet til Landets Indbyggere. Naar Folket er fuldkommen advaret, da vil Freden blive borttagen herfra saavel som fra alle andre Lande. Jeg besøgte ogsaa Monumentet paa Colton Hill, som er bygget til Lord Nelsons Ere, og paa Princess Street, det, der er oprejst til Minde om Sir Walter Scott. Vi forlod Skotland den 9. Marts. Om Aftenen mødte vi et storartet Skue i de mange Fyr, der blinkte paa de smaa Øer og advare de Søfarende om deres Farer. Den 11. ankom vi til Færerne, hvor vi opholdt os til den 15. for at løsje Varer og besørge Posten i Trangisvaag, Thors-havn og Klaksvig. Den 15. satte vi Kurset til Island, hvor vi ankom den 18. Klokken 1 om Morgen.

Rejkjavik er en By paa omtrent 6000 Indbyggere, og er bygget paa Klippegrund. Husene ere smaa, men godt befolkede; der er fra 5 til 10 i en Familie, og 4 Familjer bo i et Hus paa fra 8 til 10 Bærelser. Deres Befordrings-Middel er smaa tohjuledede Vogne, der trækkes af Landets smaa Heste, og naar Læsset er for svært for dem, bindes et Reb til Vognen, og Husken hjælper Hesten at trække. Naar de vasker Tøj hertillands, bankes Tøjet først og gnides derefter paa et Balkebrædt. Levermaaden er simpel, og Folkene ere langt tilbage for deres Landsmænd, som bo i Rigets Hovedstad.

Maa Gud velsigne Dem og Elbsterne saa vel som alle de Hellige i Missionen, er den ydmige Bon af Deres Broder i Evangeliet.

Lorenzo Anderson.

Konferencen i Aalborg.

Konferencen tog sin Begyndelse i de Sidste Dages Helliges Forsamlingslokale i Urbansgade 26, Vordagen den 30. Marts. Af Missionærer fra Zion var tilsidste: Missions-Præsident Andreas Petersen, Konference-Præsident R. C. Miller; Eldsterne Nephi M. Nielsen, Niels Jacobsen, N. P. Johnsen, Axel J. Andreasen, Christian Petersen, C. N. Christensen, James C. Nielsen, Carl Madsen, C. P. Christensen, James Johnsen, James Larsen, Peter Christensen, C. C. Larsen, M. C. Steenhouse samt af besøgende Missionærer: J. M. Petersen og H. C. Larsen.

Konferencen aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident R. C. Miller bød de Tilstedeværende velkommen; han nedbad Herrens Belsignelse over de Forsamlede. Derefter fremstod Eldste Carl Madsen og bar sit Bidnedsbyrd om Evangeliets Sandheder, samt om at Joseph Smith var en Guds Profet. Eldste C. N. Christensen udalte sin Glæde over Lejligheden, han havde, til at forkynde Evangeliet, og at alle vilde blive frelste, der adlød dets Principper. Eldste M. C. Steenhouse sagde: "Det er ikke nok at sige: Herre, Herre! men vi maa gøre Faderens Vilje; han glædede sig ved Lejligheden, han havde, til at være en Sandhedens Budbærer.

Koret sang Salme Nr. 272.

Præsident Andreas Petersen fremstod og ønskede at være i Besiddelse af den Aaland, som havde ledet de andre Talere. Han talte om vor Forudtilværelse og at vi ere fremmede her paa Jordens. Denne er en Prøvestund, men vort Hjem er hos Gud. Herren har tilkendegivet sin Vilje i denne Slægt og givet os Evangeliet i dets Fylde. De, som ville adlyde det, tro paa Gud og omvende sig fra deres Synder og blive døbte i Vandet til deres Synders Forladelse samt forblive trofaste indtil Enden, ville komme tilbage til deres himmelske Hjem og blive frelste i Guds Rige. Præsident R. C. Miller udalte sin Tilsfredshed med den gode Aaland, som var raadende her. Vi ere sendte ligesom Guds Tjenere i forrige Dage, og nu som den Gang lyder Ordet: Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig. Den, som vil gøre Herrens Vilje, skal kende, om vi tale af os selv eller ej.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsatte Søndagen den 31. Marts kl. 10 Formiddag, og Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident R. C. Miller foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner: Kirkens almindelige Autoriteter, den europæiske Missions Præsidentsskab, og som Præsident over den skandinaviske Mission Andreas Petersen; som Præsident over Aalborg Konference R. C. Miller; ligeledes foresloges til Opholdelse i de Helliges Bønner alle Missionærerne i deres forskellige Birkefredse, og alle Forslag vedtages enstemmigt. Eldste N. P. Johnson talte om

Evangeliets første Principper og den rette Daabsmaade ifølge den hellige Skrift. Eldste Christian Petersen sagde, at vi ere udsendte for at prædike det evige Evangelium med Fuldmagt og Myndighed fra Gud, hvad enten vore Medmennesker tro det eller ikke; lad os gøre vor Pligt, og Herren vil velsigne os. Eldste C. P. Christensen bar Bidnesbyrd om, at vor Lære ikke er ny, men den samme, der forklyndtes i Frelserens Dage.

Til Afveksling sang Koret Salme Nr. 191.

Eldste M. Nielsen talte om Evangeliets Borttagelse og Gengivelse til Jorden. Eldste James Larsen bar Bidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Eldste James C. Nielsen sagde, at Jesus lagde Frelses-Planen, og vi skulle tro paa ham og gøre hans Vilje. Eldste Axel F. Andreassen var glad ved Lejligheden, han havde, til at høre Bidnes-Byrd om Sandheden i Forening med sine Brødre. Eldste James Johnsen talte om vor Missions Vigtighed og opmunstrede til Trofasthed. Eldste C. C. Larsen talte om sine første Erfaringer i Evangeliet og var taknemmelig for Lejligheden, han havde, til at virke her. Eldste Niels Jacobsen bar Bidnesbyrd om Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lære og om, at Joseph Smith var sendt af Gud. Mødet skuttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsatte Kl. 2 i Hotel Nationals smukke Sal og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident R. C. Miller sagde, at der hviler et stort Ansvar paa dem, som forklynde Evangeliet anderledes, end Paulus lærte, selv om det var en Engel fra Himlen. Frelseren lagde Planen, som vi skulle følge. Vi ere udsendte for at forklynde vore Medmennesker, at Evangeliet, som blev forklynt i forrige Dage og borttaget fra Jorden, nu er gengivet. Eldste Peter Christensen udalte sin Tilfredshed med sit Kald og sagde, at alle, som ville adlyde Evangeliet, ville blive frelse i Guds Rige. Eldste C. N. Christensen glædede sig ved at høre Bidnes-Byrd om Evangeliets Sandheder; han bevisste, at Troen er det største af alle Principper, fordi den leder til de andres Opfyldestelse. Eldste Carl Madsen talte om Belsignelserne, som følge Lydighed, og udalte, at Evangeliet er gengivet til Jorden for aldrig mere at borttages.

Mødet sluttedes med Bøn og Sang.

Bed Aftennødet talte Præsident Petersen: Han hentydede til 2. Tim. 3, 1—5 og bevisste, at dette er Menneskenes nuværende Tilstand. Han talte om de ti Bud og sagde, at de ere lige saa gældende nu som nogensinde, og at Overtræderen vil høste Følgerne; han omtalte, hvorledes Fariseerne adspurgte Johannes i Ørken, hvem han var, og om Johannes' Bidnesbyrd om sig selv og om Frelseren, at han var Kristi Forløber til at berede hans Vej, som skulde døbe med den Hellig-Aland og med Jld. Han talte om Evangeliets Gengivelse ved en Engel i de sidste Dage ifølge Joh. Åb. 14. og udalte, at det skal prædikes som et Bidnes-

bryd til alle Folk, samt at Kristus vil regere personlig paa Jordens i et Tusinde Aar og siden i al Ewighed i Samfund med de Genløste.

Koret sang en engelsk Sang.

Præsident R. C. Miller tilsknyndede de Tilstedeværende til at undersøge vor Lære, som var blevet fremstillet i Møderne, og takkede Sangkoret for dets smukke Sange.

Konferencen sluttedes med Sang og Tak sigelse.

Mandagen den 1. April afholdtes Præstedømmenøder, hvori Missionærerne aflagde Rapporter fra de forskellige Grene og Distrikter, hvilke viste, at Konferencen bestaar af 3 Grene og 5 Distrikter, hvori virke 15 Eldster fra Zion. Disse have siden sidste Konference uddelt 8,738 Skrifter og 226 Bøger, besøgt 8,070 Fremmedes Huse, holdt 2601 evangeliske Samtaler og 264 Møder, døbt 21 og velsignet 26 Børn.

I Ettermiddags-Mødet blev Missionærerne bestykkede til at virke som følger: Præsident R. C. Miller og Nephi M. Nielsen i Aalborg; Peter Christensen og N. P. Johnsen i Frederikshavn; C. N. Christensen i Hjørring; Christian Petersen og A. F. Andreasen i Brønderslev; M. C. Steenhouse og J. C. Nielsen i Geraa; Niels Jacobsen og James Larsen i Hobro; James Johnsen og P. C. Christensen i Løgstør samt Carl Madsen og C. C. Larsen i Thisted.

Mandag Aften udførte Søndags-Skolen et baade for Lærere og Elever vellykket Program, og Præsident Andreas Petersen talte opmuntrende til Børnene.

Niels Jacobsen, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 112.)

Tolerance er ikke Antagelse.

Den menneskelige Svaghed, som ytrer sig i at gaa til Yderligheder i Tanker og Handlinger, finder kun saa stærkere Eksempler end dem, vi finde i Menneskenes Handlemaade, overfor deres Medskabninger paa religiøse Omraader. Paa den ene Side ere de ikke alene tilbøjelige til at anse andres Tro for at være af en daarligere Beskaffenhed end deres egen, men ogsaa som yderst uværdig til deres Hensyn; eller de ere paa den anden Side bragte til at tro, at alle Sekter ere lige berettigede i deres Fordringer og Bedtægter, og at der dersor ikke er nogen bestemt Religion. Det er paa ingen Maade urimeligt for Sidste-Dages Hellige at erklaere deres Overbevisning med Frimodighed, at deres egen Religion er den, som Herren anerkender, den eneste, som har Ret til at kaldes „Jesu Kristi Kirke,” og det eneste jordiske Opholdssted for det evige Præstedømme i denne Sloegt, og alligevel være villige til at udvise venlig Behandling og Erfendelse af

ærlige Hensigter med enhver Sjæl eller Sekt, som paa sin Maade ærligt og oprigtigt anerkender Kristus, eller som blot udviser Erbødighed for Sandheden og et oprigtigt Ønske om at leve efter det Lys, som den har modtaget. Min Troskab til min udvalgte Religion er grundet paa den Overbevisning, jeg har om Gyldigheden og Egtheden af dens høje Fordringer paa Udmærkelse som den ene og eneste Religion, der er i Besiddelse af et af Gud givet Privilegium og Fuldmagt; ikke desto mindre anser jeg andre Sekter for at være oprigtige, indtil de bevise, at de ere det modsatte, og jeg er beredt til at forsvare deres Rettigheder.

Medens Joseph Smith, den første Profet i denne sidste Husholdning, irettesatte visse af sine Brødre for deres Intolerance imod andre Sekters Tro, lærté han, at endogsaas Afguds-Dyrkere burde beskyttes i deres Tilbedelse, medens det var enhver Kristens ubetingede Pligt at bestroebe sig paa at oplyse deres formørkede Forstand, vilde det ikke være Ret at børve Hedningerne deres Tilbedelses-Rettighed med Magt. Afguderi er en af de affygelige Synder i Guds hellige Aafsyn. Dog er han tolerant mod dem, som ikke kende ham, men bøje sig for deres medfødte Tilbedelses-Instift ved at vise Erbødighed endogsaas for Stokke eller Stene. Hvor dødelig en Synd Afguderi end er for den, som har set Lyset eller hørt Sandheden, kan det dog hos den Vilde fremkalde den oprigtigste Erbødighed, som han er i Stand til at udvise. Og, som det er fremsat i et tidligere Foredrag, de Eviges Røst har erklæret, at den, som ikke har kendt nogen Lov, skal faa Del i den første Opstandelse.

Hvilken Retsærdiggørelse kunne Menneskene finde for Intolerance overfor deres Medmennesker, naar Gud, som bedrøves over enhver Synd, udviser en saa mørkværdig Overbærelse? Den menneskelige Sjæls fri Vilje er hellig, og Gudommen tager Hensyn til den.

„Bid det, at hver en Sjæl er fri
Og vælge kan sin egen Sti;
Den store Sandhed har Gud givet,
Han vil ej tvinge os til Livet,
Han falder, styrer, leder Ret,
Gi'er Visdom med hvert Alandedræt,
Paa alle Maader god og mild,
Men aldrig nogen tvinge vil.“

Mennesket er strængt ansvarlig for sine Gerninger: Den ubegrænsede Fordomsfrid og sande Toleranæ, med hvilken Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige betragter andre Religions-Partier, og Kirkens Lære angaaende Forsikringen om den endelige Frelse af alle Mennesker undtagen de saa, der ere faldne saa dybt, at de have begaaet den utilgivelige Synd og derved ere blevne Fortabessens Sønner, kan

mulig bibringe den fejlagtige Slutning, at vi tro, at alle saaledes frelste skulle faa Udgang til lige stor Magt, Privilegier og Hærligheder i vor Guds Himmel. Det være langt fra; Kirken forkynner Læren om mange og forskellige Grader af Hærlighed, hvilke de Forløste ville arve i stræng Overenstemmelse med deres Fortjeneste. Vi tro ikke paa nogen almindelig Plan om universal Tilgivelse og Belønning, hvorved Syndere af høje eller lavere Grader skulle blive frigivne for Følgerne af deres Gerninger, medens de Retfærdige skulle blive indførte i Himmelnen som et fælles Opholdssted, alle med den samme Grad af Hærlighed. Som før sagt, Hedningen, hvis Synder ere begaaede i Ubidenhed, skal komme frem med den Retfærdige i den første Opstandelse; men dette betyder ikke, at de lavere Racer skulle arve den Hærlighed, som er beredt for de Dygtige, de Tapre og Sande i Guds Værk paa Jorden.

Vor Tilstand i den tilkommende Verden vil være i Forhold til det Liv, vi levede i denne Prøvestand, estersom vi ved den aabenbarede Sandheds Lys angaaende den tidligere Tilværelse se, at vor nuværende Tilstand er bestemt efter den Trofasthed, hvormed vi opfyldte vor første Tilværelsес Pligter. Det er gentagne Gange erklæret i Skrifterne, at vi ville høste Lønnen for vores Gerninger her i Livet, hvad enten de ere gode eller onde; efter det kraftige Sprog, med hvilket vor Fader opmuntrer og advarer sine svage Børn, vil enhver blive belønnet eller straffet efter sine Gerninger. I Evigheden vil enhver glæde sig eller have Afsky som Frugten af sin Opførelse.

(Fortsættes.)

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonne-mentspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Året portofrit.

In d h o l d .

Tale af Rudger Clawson	113	Aukomst og Bestikkelsel	122
Munterhed modsat Stænden.....	118	Korrespondance	125
Red. Bem.: Nutidens Spiritualisme.....	120	Konferencen i Aalborg	124
		De Sidste-Dages Helliges Tro ...	126

København, 1901.

Udgivet og forlagt af Andreas Petersen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trætt hos J. E. Bording (B. Petersen).